

Arrest

nr. 216 919 van 14 februari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Kati VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 februari 2019 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 4 februari 2019 tot het *“weigeren van het opmaken van een bijlage 19ter en bijhorende inschrijving”*.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. GOEDHUYTS, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. TASSENOY, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 juni 2018 neemt de verwerende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies) alsook een

beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van 10 jaar (bijlage 13sexies). Verzoeker, die hiervan in kennis werd gesteld, dient geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen voormelde beslissingen.

1.2. Op 4 februari 2019 dient verzoeker per volmacht een aanvraag in om een verblijfskaart als familielid van een Belg, met name als ouder van Belgische kinderen, en dit in het kader van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. Diezelfde dag neemt de verwerende partij een beslissing tot het “*weigeren van het opmaken van een bijlage 19ter en bijhorende inschrijving*”. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Geachte

U wenst via een gevolmachtigde advocaat een aanvraag gezinshereniging (bijlage 19 ter) in te dienen op 4.02.2010 als vader van uw Belgische kinderen de genaamde A., Y. (...) (12.08.24 367-26) en A., Y. (...) (16.10.08 062-36).

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen, dient u niet enkel te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40 ter van de wet van 15/12/80 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België.

U bent tijdelijk van dit recht ontzegd, gezien u het voorwerp uitmaakt van aan inreisverbod (bijlage 13 sexies) van 10 jaar genomen op 21.06.2016 en u betekend op 22.06.2018.

Dit inreisverbod is nog steeds van kracht gezien nergens uit het dossier blijkt dat dit inreisverbod door het bestuur is ingetrokken of dat u de opheffing van het inreisverbod heeft bekomen in toepassing van artikel 74/12 van de wet van 15/12/60. Bovendien, ook al heeft u het grondgebied niet verlaten, bestaat het inreisverbod ook al begint de termijn pas te lopen vanaf de datum waarop u effectief het grondgebied van België zou verlaten (arrest RVS nr. 240 394 van 11/01/2018).

Wat betreft de afhankelijkheidsrelatie van uw kinderen tegenover u, waardoor u een afgeleid verblijfsrecht zou kunnen bekomen, overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018 dient dienstig opgemerkt te worden dat het loutere bestaan van een gezinsband niet volstaat als rechtvaardiging om aan u een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen. Uit het administratief dossier blijkt verder dat de kinderen aan wie u verblijfsrecht wenst te ontnemen zijn geboren terwijl u in de gevangenis verbleef. Ook al heeft u hen wel al eens ontmoet tijdens uw gevangenschap, er kan bezwaarlijk gesteld worden dat u en uw kinderen tot op heden aan gezamenlijk gezinsleven hebben gehad. U heeft zelf, samen met uw partner, deze situatie gecreëerd. Het feit dat we u nu vragen gevolg te geven aan het inreisverbod, voorlopig gescheiden te leven van uw kinderen tot op het moment dat het inreisverbod te verstrekken of dat u de opheffing ervan heeft bekomen, verandert niets aan de situatie van de kinderen. Zij hebben nooit met u samen geleefd. U kan evengoed uw vaderschap opnemen vanuit het buitenland financieel bijdragen vanuit het buitenland en via moderne communicatiemiddelen contact houden met uw kinderen vanuit het buitenland. De graad en intensiteit van de contacten hoeft er helemaal niet op achteruit te gaan, in vergelijking met de periode dat u in de gevangenis heeft doorgebracht. Er dient trouwens ook dienstig verwezen te worden naar één van de arresten die ten grondslag lagen aan uw opsluiting, uit dit arrest blijkt u zich o.a. schuldig te hebben gemaakt aan de verkrachting van de halfzus van uw huidige vriendin die toen amper 13 jaar oud was en licht mentaal gehandicapt alsook aan het aanranden van de eerbaarheid van het 11- jarige stiefbroertje. U was toen zelf 40 jaar oud. Het is dan ook redelijk te stellen dat u pedofiele handelingen heeft gesteld bij kinderen die aan u werden toevertrouwd in de hoedanigheid van babysit. Onafhankelijk van de andere misdrijven waarvoor u in het verleden voor werd veroordeeld is het redelijk te stellen dat pedofilie als aan ernstig misdrijf kan worden omschreven. dat het een ernstige aanslag pleegt op de gezondheid, de veiligheid, de levenskwaliteit van kinderen, in een dusdanige mate dat het hen ook nog als volwassene kan achtervolgen. In het licht van deze veroordeling is het dus ook maar de vraag of het voor het welbevinden van uw kinderen eigenlijk zelfs niet beter is dat u fysiek niet te nabij bent, althans tot op het moment dat u heeft bewezen heeft terug in een samenleving te kunnen functioneren zonder dergelijke handelingen te stellen, in volle verantwoordelijkheid zoals van een volwassen persoon mag worden verwacht.

Verder zijn er ter staving van de afhankelijkheidsrelatie enkel foto's van u met één van uw kinderen terug te vinden in een bezoekerslijst van het gesloten centrum te CIM waaruit blijkt dat uw zoon Y. (...) u heeft bezocht op 30/10/2018 samen met zijn moeder en grootmoeder .

Hieruit kan bezwaarlijk gesproken worden van een afhankelijkheidsrelatie tussen u en uw kinderen in die zin dat uw aanwezigheid in het Rijk werkelijk is vereist om uw vaderschap te kunnen opnemen. Wij willen best aannemen dat u een goede band heeft met uw kinderen, maar aan de hand van enkele foto's en een eenmalig bezoek in het centrum van uw kinderen kan echter niet worden besloten dat uw aanwezigheid in België onontbeerlijk is opdat uw kinderen zouden kunnen verblijven in België.

Op grond van bovenstaande vaststelling kan worden geconcludeerd dat U België kan verlaten om de opheffing of opschorting van het inreisverbod te bekomen dewelke slechts een tijdelijke scheiding van uw kinderen met zich meebrengt en hen er niet toe zou dwingen u te vergezellen en dus eveneens het grondgebied in zijn geheel te verlaten.

Vandaar dat het bestaan van een inreisverbod nog steeds van kracht is, de weigering van het opmaken van een bijlage 19ter rechtvaardigt, alsook de bijhorende inschrijving.

U dient alsnog gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied (bijlage 13 septies) te verlaten, dewelke u heeft betekend dd 22/06.2016 alsook aan het inreisverbod u betekend op diezelfde dag.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Het “belang” wordt door de wet niet omschreven. De wetgever heeft aan de Raad de zorg gelaten om dat begrip inhoud te geven met dien verstande dat hij hiertoe kan teruggrijpen naar de interpretatie die de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak aan dit wettelijk begrip geeft (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

De belangvereiste veronderstelt dat de verzoekende partij door de bestreden beslissing is benadeeld en dat dit nadeel persoonlijk, rechtstreeks, zeker en actueel is.

Het komt de Raad toe desnoods ambtshalve te onderzoeken of aan de belangvereiste is voldaan.

2.2. Te dezen dient gewezen te worden op artikel 39/79, §1 van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1.

Onder voorbehoud van paragraaf 3 en behalve mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen worden uitgevoerd en mogen geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

De in het eerste lid bedoelde beslissingen zijn:

(...)

8° elke beslissing tot weigering van een erkenning van het verblijfsrecht van een vreemdeling bedoeld in artikel 40ter;”.

2.3. Het wordt niet betwist dat verzoeker de vader is van twee Belgische minderjarige kinderen. Het wordt ter terechtzitting evenmin betwist dat verzoeker op grond van deze hoedanigheid een aanvraag heeft ingediend tot het bekomen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, dit op grond van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° (...);

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.”

2.4. De vraag rijst of de bestreden beslissing is te beschouwen als zijnde een “*beslissing tot weigering van een erkenning van het verblijfsrecht van een vreemdeling bedoeld in artikel 40ter*”, zoals bedoeld in artikel 39/79, §1, tweede lid, 8°, van de Vreemdelingenwet. Indien deze vraag bevestigend dient te worden beantwoord, dringt de vaststelling zich immers op dat gelet op artikel 39/79, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen mag worden uitgevoerd. In dit geval is de vordering tot schorsing onontvankelijk. De Raad ziet niet in welk

belang verzoeker kan ontleen aan de schorsing van de bestreden beslissing door de Raad als de tenuitvoerlegging van de in punt 1.1. bedoelde beslissing reeds van rechtswege geschorst is op grond van artikel 39/79, §1, eerste lid, *juncto* tweede lid, 8°, van de Vreemdelingenwet.

2.5. Ter terechtzitting houdt de verwerende partij voor dat de bestreden beslissing geen beslissing zoals bedoeld in artikel 39/79, § 1, tweede lid, 8° van de Vreemdelingenwet betreft. In de nota wordt gepreciseerd dat de verblijfsaanvraag zelfs niet in overweging werd genomen omdat verzoeker geen verblijfsaanvraag kan indienen gelet op het geldend inreisverbod zodat een verwijzing naar artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet dan ook niet relevant is.

Rekening houdend met rechtspraak van de Raad van State (RvS 17 maart 1999, nr. 79.313 en RvS 23 maart 2006, nr. 156.831) die aangeeft dat onder de weigering van afgifte van een verblijfstitel / erkenning van een verblijfsrecht elke beslissing dient te worden begrepen tot afwijzing van een aanvraag om gezinshereniging, ongeacht of het een weigering over de grond dan wel wat de ontvankelijkheid betreft, -waaronder ook een beslissing om een dergelijke aanvraag niet in overweging te nemen door het opmaken van een bijlage 19ter alsook de bijhorende inschrijving te weigeren, *quod in casu*-, kan verwerende partij niet in dat standpunt worden bijgetreden.

De Raad is bijgevolg *prima facie* van oordeel dat de bestreden beslissing wel degelijk dient te worden beschouwd als zijnde een beslissing die valt onder artikel 39/79, § 1, tweede lid, 8° van de Vreemdelingenwet.

In dit verband wijst de Raad ook nog op zijn arrest met drie rechters nr. 161 497 van 8 februari 2016, waarin werd overgegaan tot het stellen van prejudiciële vragen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie inzake de problematiek van vreemdelingen die onder inreisverbod staan en vervolgens, tijdens hun verblijf op het Belgische grondgebied, een aanvraag tot gezinshereniging als familielid van een Belg richten tot het bestuur. Ook in het voormeld arrest nr. 161 497 van 8 februari 2016 nam de Raad reeds het standpunt in dat de hangende beroepen tegen de beslissingen tot het niet in aanmerking nemen van de aanvragen om gezinshereniging van rechtswege schorsend zijn. Hierbij werd verwezen naar artikel 39/79, §1, 8° van de Vreemdelingenwet en naar de bovenvermelde rechtspraak van de Raad van State.

Vermits de aanhef van artikel 39/79, §1, van de Vreemdelingenwet ook stelt dat tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn, gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, waaronder de beslissing bedoeld in artikel 39/79, tweede lid, 8°, van de Vreemdelingenwet, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen mag worden uitgevoerd, en de termijn voor het indienen van een beroep thans nog loopt, dient geconcludeerd te worden dat de ingediende vordering tot schorsing bij gebrek aan belang onontvankelijk is. Ter terechtzitting schaaft de verzoekende partij zich achter het standpunt van de Raad.

2.6. Dit alles leidt tot de verwerping van de vordering tot schorsing.

2.7. Gezien de vordering tot schorsing onontvankelijk is om bovenvermelde redenen dient er geen uitspraak meer gedaan te worden over de in de nota met opmerkingen opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, dit om een andere reden.

2.8. De Raad benadrukt voor de duidelijkheid dat de verwerping van de vordering tot schorsing niet betekent dat verzoeker verwijderd mag worden van het Belgisch grondgebied. De tenuitvoerlegging van de in punt 1.1. bedoelde beslissing is op grond van artikel 39/79, §1, eerste lid, 1° *juncto* tweede lid, 8°, van de Vreemdelingenwet geschorst, dit tijdens de voor het indienen van het beroep tegen de bestreden beslissing vastgestelde termijn alsook gedurende de behandeling van een binnen de wettelijke termijn ingediend annulatieberoep. Van verzoekende partij kan worden verwacht dat zij de verwerende partij op de hoogte houdt van het indienen van een dergelijk beroep dat desgevallend door de Raad versneld kan worden behandeld.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 14 februari tweeduizend negentien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. FRANSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. FRANSEN

M. MAES